

A vitákról

A legutóbbi két drámaórán a vitatkozás, veszekedés volt a témánk.

Az első órán kis csoportokat alkottunk, lettünk család, baráti társaság, testvérek, házaspárok. Mindenki kapott tanárnőnkől egy mondatot, amit a képzeletbeli vacsora egy pontján az egyik szereplő kimondott. Erre reagáltak a többiek.

Nagyon jó kis történetek kerekedtek ki. Néhány csapat igazán kitett magáért, nem csupán szóban, de arcjátékkal, a hang felemelésével, sőt sírás imitálásával is.

Az „előadások” után arról beszélgettünk, hogyan vitatkozzunk. Hiszen konfliktusok minden kapcsolatban, családban, kisebb és nagyobb közösségben adódnak. Ezért meg kell tanulnunk helyesen kezelni ezeket, meg kell tanulnunk vitatkozni.

Fontos, hogy hallgassuk meg a másikat. Adjunk esélyt neki arra, hogy kifejtse álláspontját, elmondja, mit szeretne. Megkönnyebbül az, aki az őt belülről feszítő érzéseket kiadja magából.

Ilyenkor nem célszerű beleszólni a másik szavába. Fontos, hogy képesek legyünk akkor is hallgatni, amikor nem egyezik a véleményünk a másikkal. Elhangzott, hogy tegyél lakatot a szádra, várj ki.

Egy heves vita során olyan dolgokat is egymás fejéhez vágunk, amelyeket később megbánunk. Időt kell adnunk mindkét félnek, hogy megnyugodjon.

A következő órán a szerepjátékokat a megbeszélés váltotta fel, majd saját életünkből osztottunk meg néhány példát.

Én elmondtam az Anyukámmal való legutóbbi vitám körülményeit. Végül arra jutottam, hogy a nekem legfontosabb emberrel is vitázhatok, de másnap legkésőbb kérjek bocsánatot a kibukó csúnya szavakért.

Anyukám pontosan tudja, hogy őt szeretem a legjobban, és megbocsát. De az órák után világossá vált: türelmesebbnek kell lennem, hiszen neki is megvannak a saját gondjai.

Kocsis Kinga 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola